

PESMI

Aleksander Peršolja

OČETU IN MAMI

Vse je bilo sežgano v duši porajanja
drugega, večjega telesa. Tuje telo, ki je
trgalo tuje telo.

V obraz se je smejal pokop veselja,
prekletstvo sreče išoč slep
zaslepljene luči tujih rok, ki so
nemirno bili tebe in bežali
pred samim seboj, da bi ne videl
slepca prevpitih čustev. Tak je bil smeh
v grlu. V grlu lastne lakote
zlomljene peruti dne, kjer so
ležali umazani in okrvavljeni spomini
drugih.

Začel se je čas bolesti med telesi
v zadušljivem krogu istosti.
Polna pričakovanja lepote in razbojništva
se je sesula misel vase,
potopljena v korita ljudi, ki
so bežali in se ustavljali. Poti ostanejo pred
tabo čiste in jih sam spreminjaš
proti lastni volji.

Akacije spočete v nesmiselnem dnevu
v iskanju dobrot ur
in vendar še utrgamo liste
prezebljih obrazov. Drugo je iskanje
in ubijanje samomorov svojih misli.
Troje teles sežganih v enem telesu
in porajanju drugega, večjega telesa
in večje smrti.
To je laž obraza, ki se ti smeji naproti.

MOJA ULICA

Moja ulica je gozd
vsem neznana,
kjer so razgaljeni ptiči
in spijo z mojimi očmi.
Vedno čutim srčka v mojem srcu.
Lepote lažejo, ker je vedno pomlad.
Zjutraj jočem v glasbi,
zvečer jočem v glasbi,
dokler me ne uspavajo kljunčki,
dokler ne pozabim, da
sem pozabljen.

VOŽNJA V OČEH

Zaman se trudijo glasovi v gotskih palačah,
dokler še upamo v lastne tokove
srečnih pogledov pred samim večernim izživljanjem.
Nismo ostali otroci, ki radi sprejemajo
kubistične resnice sprevodnikov,
ko miren sediš in vprašaš po poletu
v tujo vsakdanjost našega časa,
vse dokler si ne prestrelimo jezika molka
in pulimo dobroto iz rok
do vsakega bežnega utripa pokojev,
do rečnega moža, ki vpije o ribah
in krvoskrunstvu, pa čeprav nima sestre
niti matere niti očeta.
Bilo je vse zavrženo in prezgodaj
smo mislili na samo eno misel,
samo en korak in divje prhutanje
kril udomačenih orlov, ki ti režejo
slo do obupa.

Ubijamo se do umorov in utihnemo
brezdušni, brez volje, da bi še ubijali.
Kdaj pa kdaj pogladi ladjo z dlanjo,
kakor da bi bežal pred samim seboj
v prepade vzdihovanja po mogočni roki,
ki naj bi družila ustnice z vero do omamljanja.

Potem postajamo bogovi med bogovi,
ki se ne gibljejo, ki se ne vidijo,
ki so bogovi zaradi bogov.
In nekdanje steze se razlivajo umazane
med njimi zapoznelimi kipi,
pojoči v davnini in zgneteni v skrito stvarnost.

To je daleč, daleč je moj bog,
daleč je moj bog moje zavesti in vsi
si ga hočemo prikrojiti in oskruniti
vožnjo resnice,
da bi le ohranili in molčali
v brezmejnem molku do konca.

Vedno ostaja najvišja številka,
številka tvojega dne,
številka tvoje hoje in postave,
številka tvoje duše.

PRAVLJICA O SLAVI

Jože Felc

V soboto bo v šoli igra v treh dejanjih. Po igri bo sestanek, govorili bomo o britofu in novi šoli!

(Plakat na šolskih vratih)

Mrak se je pogrezal in vabil. Nad reko je migotala siva krpa. Tam, kjer se naš potok izliva v reko, je peščena naplavina, po njej sva z Majo dan za dnem grebla in našla včasih rjast dinar, ki ga je s smetmi vred na pol slepa Tona pometla pijancem v gostilni in vrgla za zid. Če sva našla kovanec, sva stekla v štacuno in kupila bonbone. Ko se je mrak stopil v noč, sva se pretaknila med vrbjem, splezala na cesto in po kolniku stekla domov.

Mama je šivala ob petrolejki, očeta pa ni bilo nikoli doma. Sestra se je sprehajala po temni kuhinji in ponavljala pesem, ki naj bi jo v soboto po igri zapela na odru:

»Hej, tovaariši, pod orožje vsi
za svobodno Slovenijo!...«